

.....

Ο εφοπλιστικός κυνισμός, η Περιφέρεια Ιονίων Νήσων και η ναυτοσύνη μας

Σύμφωνα με την επίσημη ιστοσελίδα του «Ιδρύματος Αικατερίνης Λασκαρίδη», στην εκδήλωση που είχε γίνει στους χώρους του εκείνο το βράδυ, ένα από τα τιμώμενα πρόσωπα ήταν η σημερινή περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων. Ο εφοπλιστής και μεγαλοεπιχειρηματίας κ. Πάνος Λασκαρίδης, ο ίδιος αυτός που κυνικά μας είπε τις προάλλες πως οι κυβερνήσεις κάνουν ό,τι γουστάρει η οικονομική και κοινωνική τάξη του και αυτή τους μεταχειρίζεται ως υπηρετικό πολιτικό προσωπικό της, είχε ανοίξει την εκδήλωση, εξαίροντας τα τιμώμενα πρόσωπα της βραδιάς.

Ήταν 17 Μαρτίου 2009. Στον Πειραιά, στο νεοκλασικό κτίριο του οικογενειακού Ιδρύματος που είχε ξεκινήσει τη δραστηριότητά του το 1993 ως «Βιβλιοθήκη Καίτη Λασκαρίδη» στη μνήμη της μητέρας των αδελφών εφοπλιστών κκ. Πάνου και Θανάση Λασκαρίδη και

μετεξελίχθηκε το 2007 με Προεδρικό Διάταγμα σε κοινωφελές Ίδρυμα. Μια πολύ μεγάλη βιβλιοθήκη και με σπάνια επτανησιακά βιβλία διαθέτει το Ίδρυμα. Επιπλέον, πραγματοποιεί εξαιρετικές εκδόσεις.

Ο εξουσιαστικός κυνισμός, βλέπετε, συχνά συνυπάρχει με ποικίλες δωρεές, για να μην πούμε ότι προϋποθέτει δωρεές είτε υπάρχουν και γνήσια πνευματικά ενδιαφέροντα είτε όχι, προκειμένου να ανεχθούμε άλλα!

Ο εικονιζόμενος στη φωτογραφία στο δεξιό άκρο πρόεδρος του Ιδρύματος κ. Πάνος Λασκαρίδης, που δίπλα του βλέπουμε από εκείνη την εκδήλωση τον τότε γενικό γραμματέα του γνωστού πια από τα σχετικά δημοσιεύματα Διεθνούς Ναυτιλιακού Οργανισμού (ΙΜΟ) Ευθύμιο Μητρόπουλο και τον εφοπλιστή-σύμβολο της ποντοπόρου ναυτιλίας Παναγιώτη Τσάκο, επίσης τιμώμενα πρόσωπα στην εκδήλωση αυτή, ήταν ο οικοδεσπότης της βραδιάς.

Με την υποστήριξη-συμμετοχή του κ. Λασκαρίδη και την παρουσία άλλων εφοπλιστών και κρατικών παραγόντων τιμήθηκαν από το αγαπημένο περιοδικό των εφοπλιστών «Ναυτικά Χρονικά» διάφορα πρόσωπα ως «Προσωπικότητες της χρονιάς 2008». Επιχειρηματίες, αλλά όχι μόνον.

Ανάμεσα στα τιμώμενα πρόσωπα ήταν και η τότε αντιπρόεδρος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων κυρία Ρόδη Κράτσα - Τσαγκαροπούλου, που δεν είχε μπορέσει όμως να παραστεί, λόγω υποχρεώσεων της στις Βρυξέλλες.

Το πρόσωπό της συμπεριλαμβανόταν σε μια ιδιαίτερη κατηγορία τιμώμενων προσώπων. Επρόκειτο, σύμφωνα με την ιστοσελίδα του «Ιδρύματος Αικατερίνης Λασκαρίδη» για την κατηγορία «πολιτικοί - επίκουροι και αρωγοί της

ελληνικής ναυτιλίας», η οποία βέβαια σε αυτούς τους χώρους ταυτίζεται πάντοτε αποκλειστικά και μόνον με τους εφοπλιστές και ποτέ με τους ναυτεργάτες που την κινούν. Όπως ανακοινώθηκε μετά τη βράβευση της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών ως κορυφαίου συλλογικού φορέα της ναυτιλίας, «προς τιμήν της κας Ρόδης Κράτσα - Τσαγκαροπούλου» θα γινόταν τις επόμενες ημέρες «ειδική απονομή του βραβείου στα γραφεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην Αθήνα, με σκοπό να τιμηθεί το πολύπλευρο έργο της για τη ναυτιλία».

Όντως αυτό έγινε λίγες ημέρες αργότερα. Δεν γίναμε πολύ σοφότεροι για το «πολύπλευρο έργο της για τη ναυτιλία», αλλά έγινε αναφορά

σε κάποια προφανώς σημαντική «δράση της σε θέματα ευρωπαϊκής ναυτιλιακής πολιτικής τόσο σε επίπεδο νομοθετικού έργου όσο και σε επίπεδο αναπτυξιακών στρατηγικών».

Περιχαρής για την τιμή έλαβε το «Βραβείο Ευκράντη - Ναυτιλιακή Προσωπικότητα της χρονιάς 2008». Είχε επιλεγεί για τη διάκριση αυτή από «πολυμελή επιτροπή ακαδημαϊκών και ανθρώπων της ναυτιλίας».

Όπως διευκρινίστηκε στη συνέχεια, η ξεχωριστή βράβευση εντασσόταν στην κατηγορία «πολιτικοί - προστάτες και αρωγοί της ελληνικής ναυτιλίας».

Δεν ήταν μόνον αυτή, ωστόσο, η βράβευση της σημερινής περιφερειάρχη της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων (ΠΙΝ) από «ανθρώπους της ναυτιλίας» που ανάμεσά τους δεν υπήρχε ούτε για δείγμα ένας ναυτεργάτης.

Συγκεκριμένα, στις σχετικές εκδηλώσεις στο οικογενειακό Ίδρυμα Λασκαρίδη είχαν βραβευτεί πρωτοκλασάτα ονόματα της εφοπλιστικής κοινότητας, όπως ο κ. Ιωάννης Αγγελικούσης, ο κ. Γιάννης Σ. Βαρδινογιάννης, ο κ. Ιωάννης Κούστας, ο κ. Βασίλης Κωνσταντακόπουλος, ο κ. Δημήτρης Μελισσανίδης και ο κ. Παναγιώτης Τσάκος,

όπως και ένας δήμαρχος, ένας γενικός γραμματέας Λιμένων του υπουργείου Ναυτιλίας, ένας Ευρωπαίος Επίτροπος και άλλα δύο πολιτικά πρόσωπα του ελληνικού και του ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, αλλά ούτε συμβολικά κάποιος εκπρόσωπος, έστω, όλων αυτών που θαλασσοδέρνονται.

Η κα Ρόδη Κράτσα - Τσαγκαροπούλου είχε κριθεί άξια βράβευσης ως «Προσωπικότητα της Χρονιάς 2008» και από μια άλλη, διεθνή μάλιστα Οργάνωση υποστηριζόμενη από τους Έλληνες και ξένους εφοπλιστές. Από την Οργάνωση «Women's Internatioanl Shipping and Trading Association» (WISTA) στο ετήσιο συνέδριο που αυτή είχε πραγματοποιήσει στη Νέα Ορλεάνη των ΗΠΑ. Η περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων έλαβε το βραβείο της από τον τότε υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής κ. Αναστάση Παπαληγούρα σε εκδήλωση στην Αθήνα. Συγχρόνως, είχε τιμηθεί με ανάλογο βραβείο και από τη «WISTA Hellas», η οποία την ανακήρυξε μάλιστα επίτιμο μέλος της. Δεν πρόκειται βέβαια για κάποια οργάνωση γενικά των εργαζομένων σε ναυτιλιακές επιχειρήσεις γυναικών. Πρόεδρος του ελληνικού τμήματος της «WISTA» είναι η αντιπρόεδρος της πολύ ισχυρής ποντοπόρου Ένωσης Εφοπλιστών

Ναυτιλίας Μικρών Αποστάσεων (ΕΕΝΜΑ). Γενικότερα, μέλη αυτού του «δικτύου γυναικών που δραστηριοποιούνται επαγγελματικά στο χώρο της ναυτιλίας και του διεθνούς εμπορίου» είναι γυναίκες που «κατέχουν θέσεις ευθύνης» σε εταιρείες και οργανισμούς που «εκπροσωπούν», προφανώς για λογαριασμό των αφεντικών τους όταν δεν είναι οι ίδιες και μεγαλομέτοχοι.

Μέλη της ΕΕΝΜΑ, όπως η ίδια αναφέρει στην ιστοσελίδα της, από το 1940 που ιδρύθηκε ως τις ημέρες μας υπήρξαν «σπουδαία ονόματα της ελληνικής ναυτιλίας, όπως οι οικογένειες Λασκαρίδη, Τσάκου, Νομικού, Μαρκαντωνάκη, Λεβεντάκη, Νταϊφά, Μουνδρέα, όπως επίσης και ο Γιάννης Λάτσης», προφανώς τον καιρό που δρούσε στις ακτές του Ιονίου, που κάλυπταν με πλοία τους ποικίλες μεταφορές όχι μόνον από το ένα ελληνικό νησί σε άλλο ή μόνο γενικά στην Ελλάδα, αλλά και κάθε άλλο παρά «μικρές αποστάσεις» σε όλη τη Μεσόγειο και πέραν αυτής. Στην πορεία άλλωστε η Ευρωπαϊκή Ένωση επεξεδίει τόσο την έννοια της «Ναυτιλίας Μικρών Αποστάσεων», σε συμφωνία φυσικά με τους εφοπλιστές, ώστε οι επιχειρήσεις του τομέα με πλοία-θηρία να καλύπτουν τεράστιες αποστάσεις και, επιπλέον, να θεωρούνται κιόλας «μικρομεσαίες και ως

τέτοιες να ζητούν και κρατική υποστήριξη». Η «Ναυτιλία Μικρών Αποστάσεων», όπως μας πληροφορεί η ΕΕΝΜΑ, «διαχειρίζεται το 75% των μεταφερόμενων φορτίων διά θαλάσσης στην Ελλάδα, συμβάλλοντας καθοριστικά στη διασύνδεση των νησιωτικών και των ηπειρωτικών περιοχών της χώρας».

Έτσι σε μέλη της ΕΕΝΜΑ εργάστηκαν στην πραγματικότητα πάρα πολλές χιλιάδες άνεργοι απ' όλα τα Ιόνια νησιά που τον περασμένο αιώνα επάνδρωναν μαζικά τα πλοία. Ιστορικά πρωτοπόρος μαζί με εκείνη του Αιγαίου και ισχυρότερη ίσως σε πρώτη φάση, η ναυτιλία του Ιονίου στηρίχτηκε στα πρώτα της βήματα, ως γνωστόν, κυρίως σε ναυτεργάτες της Κεφαλονιάς και της Ιθάκης. Μια απογραφή στα πρώτα χρόνια της αγγλοκρατίας στα Επτάνησα είχε καταγράψει σύμφωνα με ερευνητές, ειδικά στην Κεφαλονιά και την Ιθάκη, περισσότερους από 4.000 ναυτικούς, που όργωναν τις θάλασσες με ιστιοφόρα κι έφταναν ως τις θάλασσες της Νότιας Ρωσίας κι ακόμη μακρύτερα. Προεπαναστατικά, η ναυτιλία του Ιονίου, συμπεριλαμβανομένων των απέναντι ηπειρωτικών ακτών και κυρίως του Μεσολογγιού, ισοδυναμούσε με το 40% όλης της ελληνόκτητης εμπορικής ναυτιλίας της εποχής. Επτανήσιοι караβοκύρηδες με διεθνείς

δραστηριότητες συγκαταλέγονταν άλλωστε στη μερίδα του εφοπλιστικού κεφαλαίου της εποχής που επικράτησε στην Επανάσταση του '21 κατά τις εμφύλιες συγκρούσεις των διαφόρων μερίδων της αστικής τάξης για τα ηνία της εξουσίας. Γενικότερα, Ιόνιοι εργαζόμενοι συνέβαλαν σε σημαντικό βαθμό στο προπολεμικό και μεταπολεμικό «θαύμα» της ελληνικής εμπορικής ναυτιλίας. Πόσο; Ειδικά οι Κεφαλονίτες και οι Ιθακήσιοι περισσότερο ίσως απ' τους ναυτεργάτες οποιουδήποτε άλλου νησιωτικού νομού στο διάβα του χρόνου εδώ και δύο και πλέον αιώνες. Αλλά, ενώ οι «ευεργεσίες» του εφοπλισμού στα νησιά μας είναι σε γενικές γραμμές, με κάποιες εξαιρέσεις, αμελητέες, πληρώνουμε σήμερα και από τις τσέπες μας, πολλαπλώς, αυτό το «θαύμα».

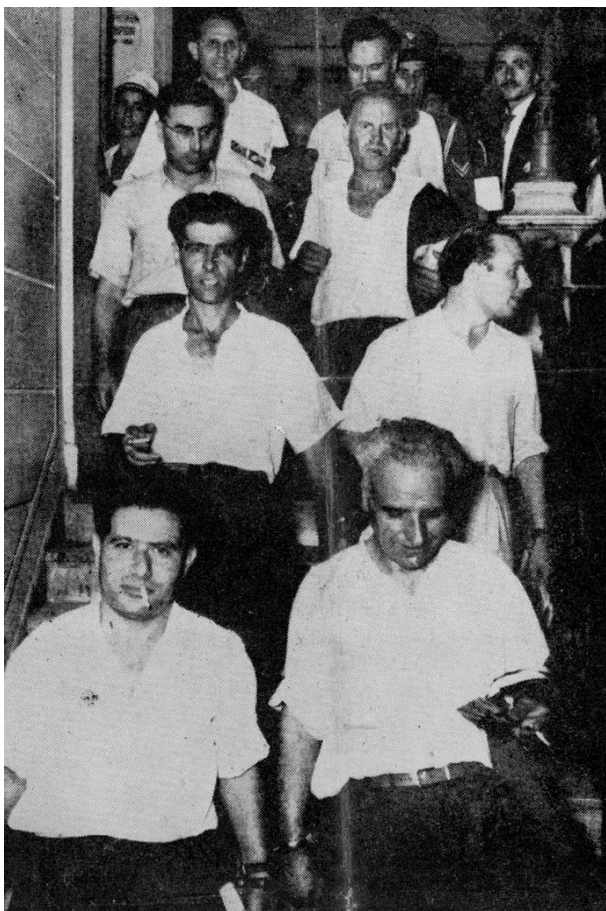
Με πόσα και πόσα μεγάλα ονόματα του ελληνικού εφοπλισμού δεν έχουν συνδεθεί για

ποικίλους λόγους τα Ιόνια νησιά μας, τα οποία έχουν αναδείξει πρωτοπόρους, ηρωικούς αγωνιστές του ναυτεργατικού συνδικαλιστικού κινήματος.

Πόσα βραβεία, άλλου τύπου βέβαια από αυτό που αποδίδει στη φωτογραφία των αρχών του 2020 ο εικονιζόμενος δεξιά πρόεδρος της ΕΕΝΜΑ Χαράλαμπος Σημαντώνης στον εφοπλιστή πρόεδρο της Διεθνούς Ένωσης Πλοίων Μεταφοράς Χύδην Ξηρού Φορτίου (InterCargo) Δημήτριο Φαφαλιό, ο αδελφός του οποίου Χαράλαμπος Φαφαλιός είναι πρόεδρος του περίφημου «Σίτι» του Λονδίνου, όπως αποκαλείται συνοπτικά η πανίσχυρη «Ελληνική Επιτροπή Ναυτιλιακής Συνεργασίας του Λονδίνου» που κάθε τόσο απασχολεί τον βρετανικό Τύπο για τις «κοινωνικές» σχέσεις της με τα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, με κάθε λογής Εστεμμένους, με πολιτικούς «υπεράνω υποψίας» πολλών χωρών, καθώς και για τη χλιδή της.

Δεν μας πέφτει λόγος, φυσικά, για τα βραβεία που μοιράζει η ΕΕΝΜΑ, τιμώντας τη μία ή την άλλη εφοπλιστική οικογένεια και τους επί μέρους επιχειρηματικούς κλάδους της, είτε αυτή η οικογένεια «παραμένει ενεργή και δραστήρια καθ' όλη τη διάρκεια της γιγάντωσης της

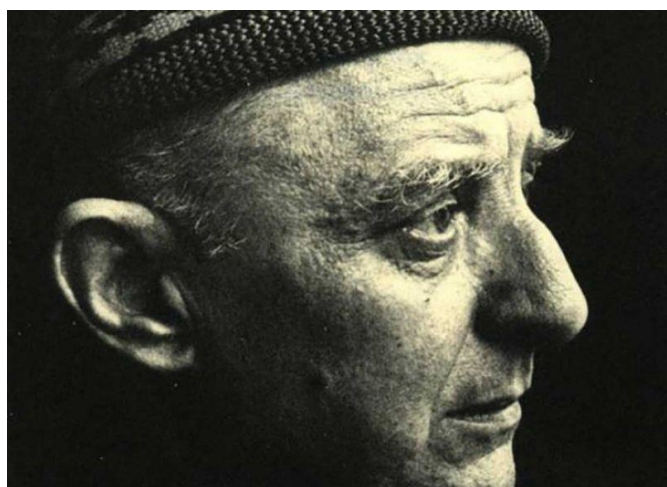
ελληνικής ναυτιλίας τον εικοστό αιώνα, με πλούσια δράση τόσο στον ναυτιλιακό στίβο όσο και στα ναυτιλιακά και οικονομικά fora της Βρετανίας» και «εκπροσωπεί επάξια το ελληνικό ναυτιλιακό ήθος στο Λονδίνο, την παγκόσμια μητρόπολη της ναυτιλίας», είτε όχι.

Εμείς ξέρουμε καλά το ναυτιλιακό ήθος ναυτεργατών απ' όλα τα Ιόνια νησιά που τα τίμησαν με το παραπάνω σε πολύ δύσκολες συνθήκες για τον λαό μας και πλήρωσαν για τη δράση τους τα πάνδεινα, ενώ είχαν

πρωτοστατήσει στο ελληνικό ναυτεργατικό κίνημα επί Κατοχής.

Όπως ο εικονιζόμενος πρώτος αριστερά κάτω αγωνιστής Αντώνης Αμπατιέλος και ο εικονιζόμενος τρίτος δεξιά πάνω Μιχάλης Μάστορας, που κατάγονταν από την Κεφαλονιά ο πρώτος και από τους Παξούς ο δεύτερος και δικάστηκαν σε βαριές ποινές στη γνωστή δίκη της αντιφασιστικής Ομοσπονδίας Ελληνικών Ναυτεργατικών Οργανώσεων, απ' όπου και η φωτογραφία, το 1948.

Ξέρουμε καλά το ναυτιλιακό ήθος του καταγόμενου από την Κεφαλονιά Γραμματέα του ΕΑΜ Λογοτεχνών της χώρας τον καιρό της Κατοχής ποιητή της ναυτοσύνης, θαλασσοδαρμένου ναύτη και ασυρματιστή ναυτικού Νίκου Καββαδία.

Εκείνου που έκανε αθάνατα τραγούδια τα πάθη των ναυτικών, τους καημούς και τη σκληρή δουλειά τους πάνω «στο φτερό του καρχαρία» και που με το τροπικό πελαργόμορφο «Μαραμπού» του ξεκίνησε το πέταγμα στο μέλλον και τον περιέγραψε τον ίδιο αρκετά θαυμαστά ο Κερκυραίος ναυτικός - μηχανικός σε εμπορικά πλοία και λογοτέχνης Φίλιππος Φιλίππου στο βιβλίο του «Ο πολιτικός Νίκος Καββαδίας» το 1996.

Εκείνου, του Καββαδία της καρδιάς μας, που μέσα στις φλόγες της Κατοχής και της Αντίστασης έγραψε:

*Γιομάτα πάν τα ιταλικά στην Ερυθρά
Πουλιά σε αντιπερισπασμό - Μαύρη μανία.*

(...)

*Κύμα θανάτου ξαπολιούνται οι Γερμανοί
Τ' άρματα ζώνεσαι μ' αρχαία κραυγή πολέμου.*

Εκείνου που και σήμερα ίσως με τόση κυνική αποκαλυπτική σαπίλα και τόσους οικονομικούς καρχαρίες γύρω μας θα ξανάλεγε «λυπήσου εκείνους που δεν ονειρεύονται».

Ξέρουμε καλά το ναυτιλιακό ήθος του Κερκυραίου αντιστασιακού ναυτεργάτη Οδυσσέα Κοτινά που οι Ιταλοί κατακτητές δολοφόνησαν τέτοιοι μήνα στην Κέρκυρα πριν από 78 χρόνια, ενώ κάποιοι στην Κέρκυρα και σ' όλα τα Ιόνια νησιά με άλλου είδους ναυτιλιακό ήθος, αρεστό στο σύγχρονο λονδρέζικο «Σίτι», εθισαύριζαν τόσο προκλητικά συνεργαζόμενοι με τον Ιταλό κατακτητή, ώστε μετά τον Πόλεμο αναζήτησαν καταφύγιο στα ξένα για να αποφύγουν το Δικαστήριο Δοσιλόγων.

Τόσο φανταστικό, τέτοιο ναυτιλιακό ήθος είχε τότε μέλος φημισμένου σήμερα οικογενειακού ναυτιλιακού οίκου του άλλου Πελάγους, ανάλογο εκείνου με το οποίο κάποιοι Επτανήσιοι караβοκύρηδες τον καιρό της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 εφοδίαζαν τον Ιμπραήμ στην Πελοπόννησο, που ο αστός Κερκυραίος δημοσιογράφος της εποχής Κώστας Δαφνής δεν άντεξε και τον κατήγγειλε επωνύμως για τις σχέσεις του και με τον διαβόητο φασίστα Ιταλό διοικητή των νησιών Παρίνι, πως είχε σχεδόν μονοπωλήσει όλο το εμπόριο της Κέρκυρας από και προς την άλλη Ελλάδα. «Πίστευε», βλέπετε, «στο αήττητο της φασιστικής Ιταλίας».

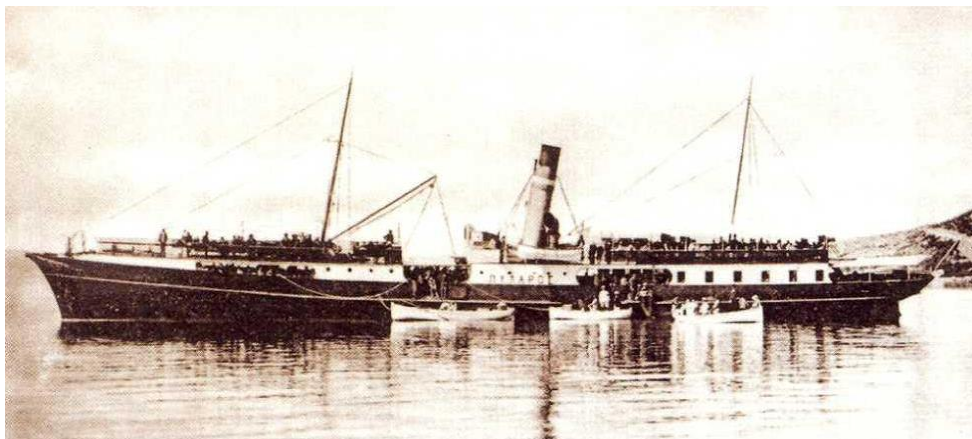

Ένας απλός ναύτης εμπορικού πλοίου και όχι κάποιος πλοιοκτήτης ήταν εξάλλου ο πιο γνωστός για τον ηρωισμό του Επτανήσιος αγωνιστής-νεκρός στην εθnikoαπελευθερωτική αστική Επανάσταση του 1821.

Ήταν ο πυρπολητής οθωμανικών πλοίων Γιώργος Ανεμογιάννης απ' το νησί των Παξών, που ο λογοτέχνης - ιστορικός Δημήτρης Φωτιάδης έγραψε ότι το όνομά του πρέπει να αναφέρεται μαζί με τον αδελφό του Αισχύλου, τον Κυναίγειρο, ο οποίος επιχείρησε μετά τη μάχη του Μαραθώνα να κρατήσει με τα χέρια του τα Περσικά πλοία.

Ή θαρρούν πως δεν ξέρουμε από τους προγόνους μας με πόσο ληστρική

εκμετάλλευση της εργασίας, αλλά και με πόσες ζωές γινον τους έχουν πληρώσει τα Επτάνησα τη θεμελίωση και της ελληνικής ακτοπλοΐας - ατμοπλοΐας τα τελευταία εκατό χρόνια.

Στο εικονιζόμενο πλοίο της ακτοπλοΐας με την κεφαλονίτικη ονομασία «Πύλαρος», στον Πειραιά, φαίνεται ότι είχε σημειωθεί το 1903 η πρώτη νίκη σε απεργία Ελλήνων ναυτεργατών σε ελληνικά λιμάνια.

Ο «λυσσώδης ανταγωνισμός» Επτανησίων πλοιοκτητών για τα κέρδη, σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής, είχε ως αποτέλεσμα, το ίδιο έτος, έξω από το λιμάνι της Ιθάκης να συγκρουστούν τα πλοία «Πύλαρος» και «Άσσος» και να χάσουν τη ζωή τους τρεις επιβάτες.

Ακόμη και σήμερα ύμνοι περιβάλλουν σε επτανησιακά ΜΜΕ την τρομερή ιστορία της πρώτης μεγάλης ελληνικής ακτοπλοϊκής εταιρείας «Ατμοπλοΐα Αδελφών Τυπάλδου» της ομώνυμης γνωστής κεφαλονίτικης και κερκυραϊκής οικογένειας, που κυριάρχησε προπολεμικά και μεταπολεμικά στις ακτοπλοϊκές συγκοινωνίες και σε κρουαζιέρες ακόμη και ως τις Ινδίες και, όπως αποκαλύφθηκε τελικά με το ναυάγιο με τους 250 νεκρούς στη βραχονησίδα Φαλκονέρα στο νότιο Αιγαίο το 1966, είχε κάνει καθεστώς τη χρήση πλαστών πιστοποιητικών αξιοπλοΐας, όπως και την παραβίαση των δικαιωμάτων χιλιάδων ναυτεργατών, λειτουργώντας ως κράτος εν κράτει!

Το πλοίο τους «Αγγέλικα» το εικονιζόμενο πιο πάνω σε υπέροχο εικαστικό έργο του Σπύρου Κουρσάρη με το παλιό λιμάνι της Κέρκυρας «εξυπηρετούσε» μονοπωλιακά σχεδόν επί κάποια χρόνια όλα τα Ιόνια νησιά στη μεταξύ τους σύνδεση και τη σύνδεση με τον Πειραιά, την Πάτρα και το Πρίντεζι, ενώ είχε ξεπεράσει κάθε ηλικιακό όριο επιτρεπόμενης πλεύσης. Συνέδεε τα νησιά μας ακόμη και όταν η ηλικία του είχε φτάσει τα 56 χρόνια!

Οι ίδιοι ήταν επί δεκατέσσερα χρόνια την περίοδο 1953-1966 επικεφαλής του Συνδέσμου Επιχειρήσεων Επιβατηγού Ναυτιλίας (ΣΕΕΝ), όπως ονομάζεται σήμερα η χρονολογούμενη από το 1921 ένωση των εφοπλιστών επιβατηγών πλοίων ακτοπλοΐας, διεθνών γραμμών και κρουαζιέρας. Μαζί τους και άλλοι βέβαια Επτανήσιοι εφοπλιστές, ένας των οποίων το 1963 είχε γίνει και υπουργός... Συγκοινωνιών, ενώ μέλος της οικογένειάς του ήταν επικεφαλής της ΣΕΕΝ από το 1980 ως το 2002 και μετέχει ακόμη στη διοίκησή της.

Η Χούντα των συνταγματαρχών το 1968, ας θυμίσουμε, «έριξε στα μαλακά» τους εφοπλιστές-υπεύθυνους του ναυαγίου στη Φαλκονέρα, με σκανδαλωδώς επιεικείς ποινές

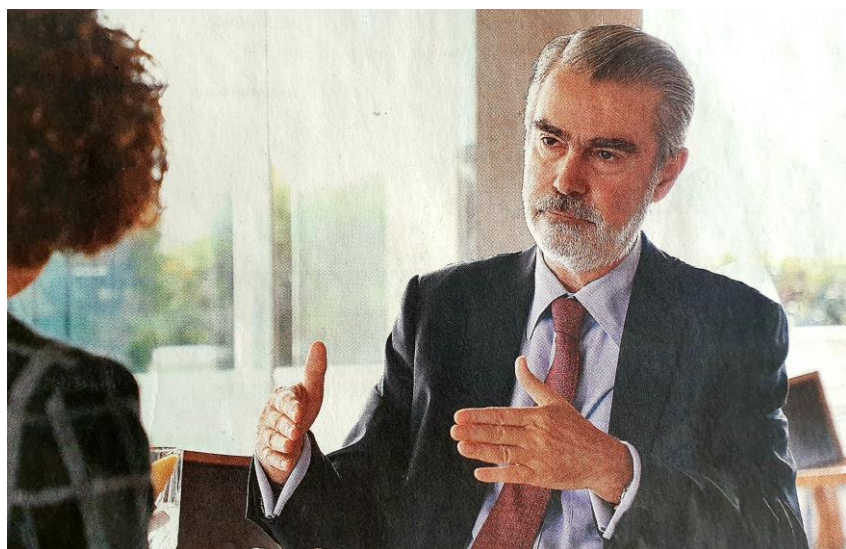
και χαμηλές αποζημιώσεις σε οικογένειες των θυμάτων του ναυαγίου, παρά τα όσα είχαν έλθει στο φως. Για «εφοπλιστές γκάγκστερ των θαλασσών», ας θυμίσουμε ακόμη, είχε μιλήσει η Ελένη Βλάχου στην εφημερίδα της «Μεσημβρινή» λίγο πριν τη Χούντα, αναφερόμενη σ' εκείνη την «πρωτοπόρο» κατά τα άλλα εταιρεία, ηγέτης της οποίας είχε απελευθερωθεί από φυλακή από τους Ναζί, στη διάρκεια της Κατοχής, ενώ εξέτιε ποινή ως δράστης δολοφονίας άλλου εφοπλιστή.

Έχουμε γνωρίσει στα Επτάνησα από πολλές όψεις τον ελληνικό εφοπλισμό, τη δύναμή του, την υπεροψία του, την αλαζονεία του, την αδηφαγία του, την ασυδοσία του, τον κυνισμό του, τόσο ώστε να μην μας σοκάρουν οι όντως σοκαριστικές δηλώσεις του κ. Πάνου Λασκαρίδη -που πλοία εσωτερικών γραμμών και δικών του συμφερόντων του καλύπτουν λιμάνια των νησιών μας- για τις «σχέσεις» του εφοπλιστικού κεφαλαίου με τις εκάστοτε κυβερνήσεις ή για το ότι «η ελληνική κυβέρνηση κάνει ό,τι τους λέει η Ένωση Εφοπλιστών να κάνει».

Είναι νωπές άλλωστε κυνικές δηλώσεις εκπροσώπων της ΣΕΕΝ και της ΕΕΝΜΑ, σύμφωνα με τις οποίες αξιώνουν τώρα και

χρηματοδοτήσεις από το λεγόμενο «Ταμείο Ανάπτυξης» που υποτίθεται ότι θα ωφελήσει τον λαό, υποστηρίζοντας ότι τους είναι αναγκαίες προκειμένου να μην εγκαταλείψουν γραμμές εξυπηρέτησης νησιών και να μην αντικαταστήσουν κι άλλους Έλληνες εργαζόμενους στα πλοία τους με φθηνότερους αλλοδαπούς. Πρέπει να συμφωνήσουμε, λένε, «την πρόσβαση των πλοιοκτητών στα αναγκαία κεφάλαια». Το «ξενοδοχειακό προσωπικό» των πλοίων τους πρέπει να αμείβεται, λένε, όπως το προσωπικό των... στεριανών ξενοδοχείων.

Δεν ξεχνάμε, λοιπόν, τη διπλή όψη του νομίσματος των «ευεργεσιών» τους, είτε είναι φτωχές είτε «πλούσιες» από αμύθητες περιουσίες βγαλμένες από ιδρώτα και αίμα άλλων, μεταξύ των οποίων αμέτρητοι Επτανήσιοι.

Δεν εκπλήσσουν οι κυνικές δηλώσεις του κ. Πάνου Λασκαρίδη και για τον λόγο ότι μόνο λίγοι μήνες έχουν περάσει από ανάλογες, σε διαφορετικούς όμως τόνους, δηλώσεις του επίσης εφοπλιστή αδελφού του «Μέγα Ευεργέτη» της Αναγνωστικής Εταιρίας Κέρκυρας κ. Θανάση Λασκαρίδη, συνδιαχειριστή του οικογενειακού στόλου 87 πλοίων διαφόρων δραστηριοτήτων, έξι ξενοδοχείων, καζίνων και άλλων επιχειρήσεων.

Να τι είπε κι ο ίδιος στη δική του κυνική ομολογία μέσω της «Καθημερινής» τον Μάρτιο του 2020, όταν ρωτήθηκε στο roof garden του «Μεγάλη Βρετανία» του αν «ο πλούτος έχει πάντα ανοιχτές πόρτες στις κυβερνήσεις»:
«Ασφαλώς, ναι. Και στην Ελλάδα και παγκοσμίως. Εξαρτάται υπό ποίους όρους γίνεται αυτή η επαφή, τι σκοπό έχει, τι αποτέλεσμα έχει και τι αφήνει πίσω της στο πέρασμα του χρόνου. Στην Ελλάδα, τα τελευταία 20 χρόνια, αυτός ο συναγελασμός έχει ξεχειλώσει. Δεν πρέπει, δεν μπορεί να είναι τόσο στενός, δεν πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα του καθορισμού της πολιτικής, εξωτερικής, εθνικής, διορισμού προσώπων,

από παρέες επιχειρηματιών. Αυτό είναι απεχθές. Αλλά γίνεται κάθε μέρα»!

Πόσα γίνονται κάθε μέρα πίσω από την πλάτη μας λοιπόν!

Όσο για τη θέση του πως «είναι χρέος των πλουσίων η προσφορά» και τη δωρεά στην Αναγνωστική Εταιρία Κέρκυρας, προφανώς δεν έχει παίξει ρόλο για την τελευταία το γεγονός ότι κάποτε έφταναν και στα Επτάνησα τα οικογενειακά κατεψυγμένα ψάρια «Ευρυδίκης» με τα οποία παρομοιάστηκε το 1965 υπηρεσιακός πρωθυπουργός αποκαλούμενος «πρωθυπουργός Ευρυδίκης», αντί «πρωθυπουργός Φρειδερίκης» ως όργανο και της τότε βασίλισσας. Ας είναι καλά, να πούμε εδώ, η περιγραφόμενη από Κερκυραίους ως θαυμάσιος άνθρωπος πρώην σύζυγός του κυρία Αλεξάνδρα Βοβολίνη, κόρη Κερκυραίων. Το όνομά της συμπεριλαμβάνεται στους «Μεγάλους Ευεργέτες» της ιστορικής Αναγνωστικής. Είναι η δημιουργός των αθηναϊκού εκδοτικού οίκου «Κέρκυρα».

Στους Έλληνες υπάρχει «έλλειψη παιδείας» στη σχέση τους με τον δημόσιο χώρο, σύμφωνα με τον κ. Θ. Λασκαρίδη. «Θα πρέπει να αυξηθούν οι δωρεές και η φιλανθρωπία», δηλώνει με

άνεση. Θεωρεί τη χώρα μας «ουραγό στον τομέα αυτό», γιατί «έχουμε», λέει για την τάξη του, «καβουράκια στις τσέπες μας, πολλά. Τσιγκουνιά, θα την έλεγα. Υπάρχουν κάποιοι με πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες από εμάς που δεν κάνουν απολύτως τίποτα». Θα πρέπει, ανέφερε με την ίδια ανέξοδη άνεση, «να έρθει μεγαλύτερη φορολογία», που «έρχεται ήδη στην Αμερική». Δεν διστάζει, μεταξύ μιας τριλογίας καρπάτσιο με λαβράκι, σολομό και τόνο με λάδι μαστίχας, ενός σορμπέ γιαπωνέζικου φρούτου, νερού San Pellegrino, ενός καφέ φίλτρου κι ενός εσπρέσο, να πει εκ του ασφαλούς κι αυτό: «Ο καπιταλισμός πρέπει να εξυγιανθεί και να δώσει πίσω εκουσίως ή με το ζόρι ένα μέρος του πλούτου που έχει συσσωρεύσει. Θέλει, βέβαια, δουλειά και προσοχή», ώστε «να μην καταρρεύσει κιόλας»! Διότι, δήθεν, «δεν υπάρχει εναλλακτική»!

Τι θα γίνουμε όλοι εμείς αν συμβεί αυτό, , δηλαδή, χωρίς εφοπλιστές;

Αυτοί δεν κάνουν μέρα-νύχτα τα πάντα στα καράβια;

Είναι άρρωστο το καπιταλιστικό σύστημα και αντί να το αλλάξουμε με άλλο πρέπει απλώς να το «εξυγιάνουμε» από την κρίση του, από τη

σαπίλα του, τη μπόχα του, τη σοκαριστική
δυσωδία του, με «δουλειά και προσοχή»!
Περίπου όπως συνιστούσε το... 1800 στην
Κέρκυρα ο βαρόνος πρόεδρος της Ιονίου
Γερουσίας Θεοτόκης για να μην προκαλεί τόσο
πολύ ο αμύθητος κλεμμένος πλούτος των λίγων
και να κατασιγάσει ο λαϊκός πόθος για ριζικές
αλλαγές: όχι τόση επίδειξη πολυτέλειας, κάπως
περισσότερες φιλανθρωπίες κι όλα θα
περάσουν!

Κι επειδή βέβαια ο «εξανθρωπισμός» του
καπιταλιστικού συστήματος είναι μια πολύ
ωραία συζήτηση μόνο μεταξύ τριλογίας
λαβρακιού και εξωτικού σορμπέ, αφού είναι
ασυμβίβαστος προς τη φύση του, γι' αυτό η
ηγεσία της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, με τη
σοβαρότητα που τη διακρίνει, άλλα πράττει.

Δηλώνει αμέτοχη στις απεργίες των
ναυτεργατών και πέρυσι τον Απρίλιο φρόντισε
να «θάψει» ψήφισμα διαμαρτυρίας που
υπέβαλε η «Λαϊκή Συσπείρωση Ιονίων Νήσων»
και απέσπασε πλειοψηφία, σχετικά με
δραματικές περικοπές ακτοπλοϊκών
δρομολογίων σε Ζάκυνθο, Κεφαλονιά και Ιθάκη
από την πολυβραβευμένη από τις εφοπλιστικές
ενώσεις εταιρεία «Levante Ferries». Λειτουργεί,
όπως την κατήγγειλαν, ως «ένα ισχυρό πολιτικό

έρεισμα για τους εφοπλιστές για να επιβάλουν τις απαράδεκτες αξιώσεις τους», φυσικά για μεγαλύτερες παντοειδείς επιδοτήσεις και ζεστό κρατικό χρήμα. Το δόγμα της, όπως επίσης την κατήγγειλαν, είναι: «Μη μου τους εφοπλιστές τάρρατε»! Οι πράξεις της στο θέμα αυτό καταγγέλθηκαν ως δείγμα του πώς αντιλαμβάνεται τη δημοκρατία, αλλά «και της εξάρτησής» της.

Αντί για την απρόσκοπτη και φθηνή ακτοπλοϊκή σύνδεση των νησιών με την ηπειρωτική Ελλάδα και μεταξύ τους με κατάλληλα και σύγχρονα πλοία ή και για την παράλληλη προστασία των εργαζομένων στα πλοία από εξαντλητικά ωράρια, άλλο είχε στον νου της και έπραξε η ηγεσία της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων δύο μήνες μετά, ενώ η ηγεσία της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών γνωστοποιούσε ότι διεξάγει «εκστρατεία» για την προσέλκυση νέων στο ναυτικό επάγγελμα που χρειάζονται, ως έναν βαθμό όπως οι ίδιοι λένε, στα πλοία τους.

Έτσι λοιπόν τον περασμένο Ιούνιο η περιφερειάρχης Ιονίων Νήσων αποφάσισε να χρηματοδοτήσει με 1,08 εκατ. ευρώ έργο για την προσθήκη τεχνικού και εκπαιδευτικού εξοπλισμού στην Ακαδημία Εμπορικού Ναυτικού στην Κεφαλονιά.

Αλίμονο, ήταν καιρός για «φιλανθρωπίες»; Για να φέρνουμε σε δύσκολη θέση τους ανθρώπους με τα «καβουράκια στις τσέπες» υπάρχουν οι τόσες γνωριμίες και χορηγούνται τα βραβεία;

Τόσα και τόσα κόμματα αναγνώρισαν άλλωστε στη Βουλή κατά την αναθεώρηση του Συντάγματος ότι οι εφοπλιστές μόνον «εθελοντικά» πρέπει να ξοδεύονται στην Ελλάδα και κατοχύρωσαν τα σκανδαλώδη

συνταγματικά προνόμιά τους! Γιατί να ξοδευτεί το κράτος ή εκείνοι και όχι η Περιφέρεια;

Τόσα φτωχά «καβουράκια» έχουν τα Επτάνησα για να πληρώσουν άλλη μία φορά με τον ιδρώτα τους και τους φόρους τους και για την Ακαδημία σπουδών των νέων μας που χρειάζονται μεν, λένε, οι εφοπλιστές, αλλά αρνούνται δε ακόμη και για τέτοιο ποσό να «βάλουν το χέρι στην τσέπη» γι' αυτό ακριβώς που λένε ότι χρειάζονται!

Κατανοούμε, εννοείται, τόσο αυτά όσο και την αμηχανία με την οποία αντέδρασε στις δηλώσεις του κ. Π. Λασκαρίδη ο υπουργός Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής κ. Γιάννης Πλακιωτάκης.

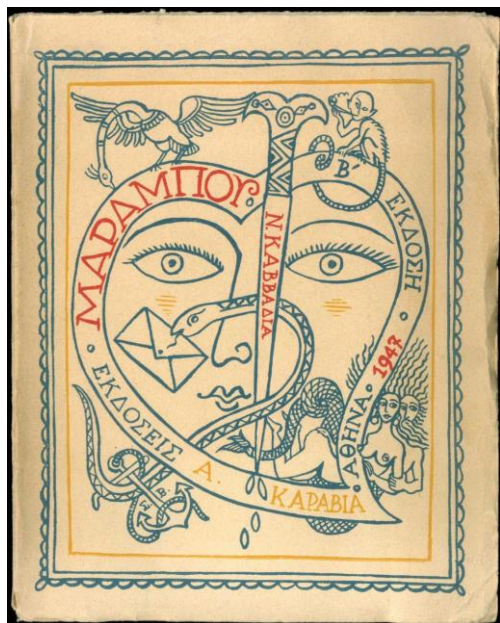
Ως αρμόδιος για όλα αυτά Τομεάρχης της ΝΔ είχε έλθει στην Κέρκυρα το 2019 και είχε εκφράσει την υποστήριξή του στις προτάσεις της υποψήφιας τότε περιφερειάρχη Ιονίων Νήσων για τη ναυτιλιακή «διασυνδεσιμότητα» των νησιών, σε εκδήλωση στο Επιμελητήριο Κέρκυρας. Με «φωτισμένη» δέσμη προτάσεων εφοπλιστικής έμπνευσης.

Ας κλείσουμε υπενθυμίζοντας ότι ο Νίκος Καββαδίας όχι μόνο δεν υπέκυψε στους «καρχαρίες».

Αλλά, επιπλέον, ενώ γνώρισε από κοντά τις δυσκολίες, τα προβλήματα, τις αντιφάσεις της πρώτης προσπάθειας του ανθρώπου να οικοδομήσει στη Σοβιετική Ένωση μια

σοσιαλιστική - κομμουνιστική κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, ο στιχουργός του «Μαραμπού» έμεινε μέχρι το τέλος του ακλόνητος στην πίστη του ότι αυτή ακριβώς είναι η προοπτική.

Όσο κι αν την απεύχονται οι εφοπλιστές μας όπως ο κ. Θ. Λασκαρίδης, αυτή ακριβώς είναι η ελπιδοφόρα, πραγματική, ρεαλιστική «εναλλακτική» της σήψης.

Αφιερωμένα στον Νίκο Καββαδία τα καταληκτικά λόγια. Στίχοι ποιητικοί από έναν άλλο Επτανήσιο ποιητή ναυτεργάτη. Λόγια πεζά εξίσου ποιητικά από έναν άλλο Έλληνα ναυτεργάτη.

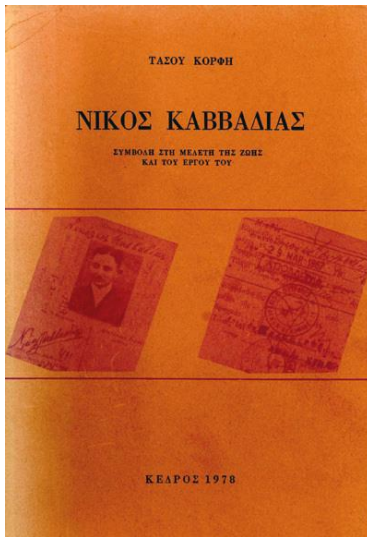
Στίχοι για εκείνον από το νησί της Κέρκυρας που το αρχαίο ναυτικό παρελθόν του ο Γιάννης Ρίτσος το τραγούδησε με στίχους για τη «ναυτική πολιτεία που στα μπαλκόνια της και στις κληματαριές της σκόνταφταν τα κατάρτια». Στίχοι για τον Νίκο Καββαδία με τον τίτλο «Αστρολάβος» από έναν Κερκυραίο ποιητή με ποιητικές συλλογές για τη θάλασσα και τη ναυτοσύνη που δούλεψε είκοσι χρόνια σε ποντοπόρα φορτηγά και γκαζάδικα πλοία. Τον Γιώργο Μανέτα:

– Το ιστορικό σου, το 'γραψες με το φελί του βράχου / και χάραξες με μι' άγκυρα, βυθούς του ωκεανού. / Είχαν πληγές τα μέλη σου, πληγές λοξές του αμάχου / που 'χει γνωρίσει θάλασσες, κάτωθε τ' ουρανού. / (...) – Είσαι το σφύριγμα χορδής, στον μυθικό αέρα! / Ο γητευτής της θάλασσας βαθιά στις αποικίες. / Είσαι μια γέννηση διαρκής, στον ύφαλο και πέρα / ένας βυθός αντίθετος στις τυμπανοκρουσίες.

Κι ο αποχαιρετισμός στον Νίκο Καββαδία το 1975 από τον συνάδελφό του ναυτεργάτη Χρήστο Παντελίδη:

«Αγαπημένε μας σύντροφε ποιητή, ο χτεσινός άνεμος, έφερε σε μας τους ναυτεργάτες, το πιο θλιβερό ραπόρτο. Το φορτηγό που περίμενες

να σε πάρει, καθυστέρησε. Είναι τραβερσωμένο καταμεσίς του ωκεανού, ζωσμένο πούσι. Στα ποστάλια τέλειωσαν τα μαρκονίσματα. Οι ναύτες κρεμασμένοι στις σκαλωσιές, βάφουν τις άγκυρες, τραγουδώντας τα δικά σου τραγούδια... Ένας μαρκόνης ανήσυχος, χτες αργά έστειλε το ραπόρτο στ' αγαπημένα σου Μαραμπού, να μη γρυλίζουν πια... Αδελφέ μας ποιητή, ξεκουράσου στην τελευταία σου κουκέτα. Στην πιο μικρή καμπίνα που γνώρισε ποτέ ναυτικός. Εμείς θα πάμε για σκάντζα βάρδια. Ένα καράβι που πλέει αλάργα χαμένο στο πούσι, αν βρεις τη ρότα του, θα μας πάρει. Για καλό κατευόδιο εμείς οι ναυτεργάτες σύντροφοί σου, σου αφήνουμε λίγο νερό φιλτραρισμένο απ' τα μάτια μας, θαλασσινό νερό. Είναι μαζεμένο απ' της θάλασσας τον καθάριο βυθό».

Αμάν, ξεχάσαμε και τον απολύτως ταιριαστό στον Καββαδία σολωμικό στίχο «Τα σπλάχνα μου κι η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν» και τον Τάσο Κόρφη!

Τον Κερκυραίο ανώτατο αξιωματικό του Πολεμικού Ναυτικού, άνθρωπο των ελληνικών Γραμμάτων, ποιητή, δημιουργό των εκδόσεων «Πρόσπερος», που συνδεόταν με τον Νίκο Καββαδία με στενή φιλία και για να του στείλει έναν «αυθόρμητο χαιρετισμό των πλοίων που συναντιούνται μισοπέλαγα» στο ταξίδι «στην απεραντοσύνη της θάλασσας», το 1978 έγραψε κι εξέδωσε το βιβλίο «Νίκος Καββαδίας / Συμβολή στη μελέτη της ζωής και του έργου του» με υλικά για τη ζωή και τις δημιουργίες των «θαλασσοδαρμένων χεριών» του. Έγραψε ειδικότερα για το «Τραβέρσο» του: «Και, φεύγοντας, μας τραγουδεί σαν το τζιτζίκι το

φθινόπωρο, την ιστορία της θαλασσινής
περιπέτειας, της οδύσσειας για την εμπειρία
από τα βάθη των αιώνων έως τις μέρες μας.
Την Ιστορία του αιώνιου Ναύτη».

ΑΛΕΞΟΣ ΝΑΠΑΙΟΣ

.....